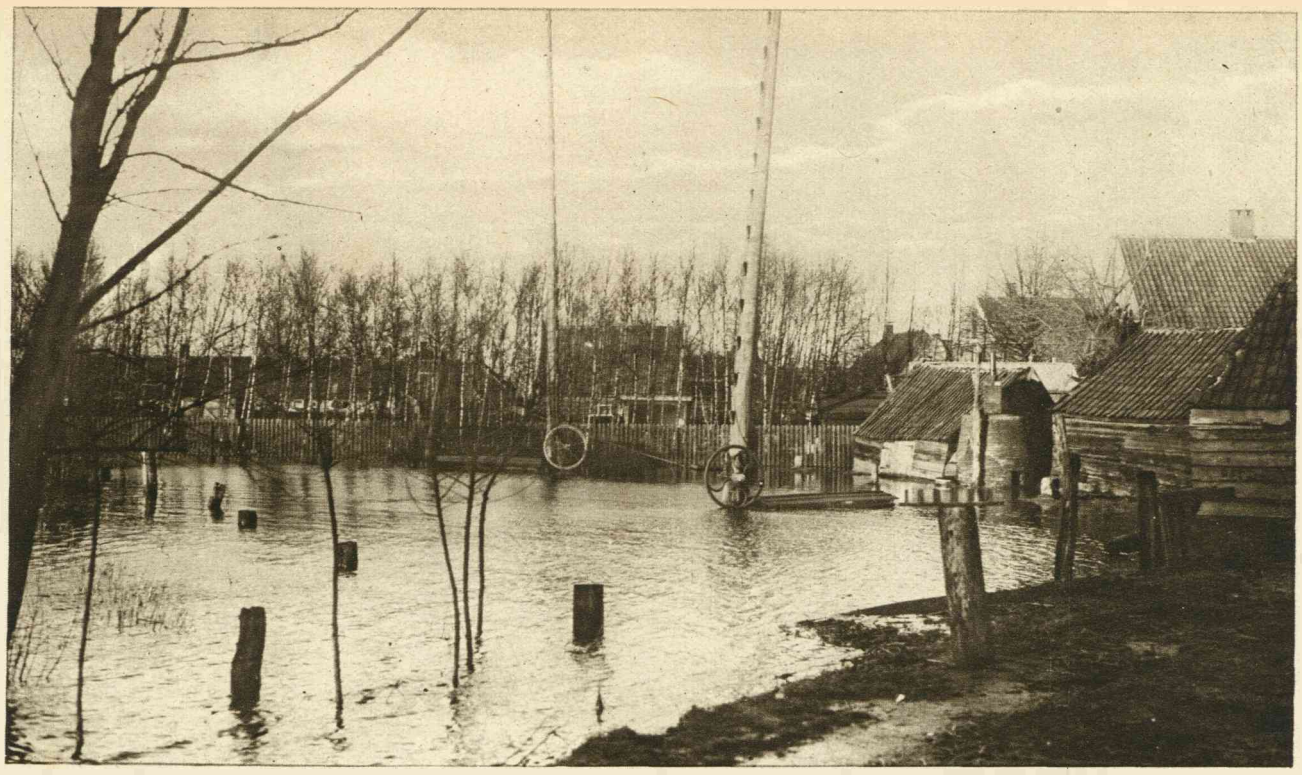

DE OVERSTROOMINGEN IN DE OMGEVING VAN MEPPEL.

Op deze pagina reproduceeren wij eenige interessante kiekjes van de overstroomingen in de omgeving van Meppel, waardoor zeer veel schade is aangericht. Tuinen, landerijen, straten, alles staat blank; geen wonder dus dat het verkeer ernstige belemmeringen ondervindt en men alle mogelijke middelen aanwendt het lastige water zooveel men kan te keeren. *(V.F.B.)*

Alleen een enkele maal kwam het „er was eens" wel aan de deur van zijn hart kloppen. Dat was op sommige van die lange winteravonden, als buiten de sneeuw valt, als de noordenwind in den schoorsteen huilt, en de houtblokken in den gonzenden haard hoog opvlammen, met knetterend vonkengespat, als het stil is in de gezelligwarme kamer, als het theewater droomerig zingt en in de verte, door de verlaten straat, het weemoedig roepen klinkt van een man, die zijn waar verkoopt langs de huizen. Dan kwam wel het verleden in hem wakker, op zulk een langen avond, als hij in een lagen, gemakkelijken stoel zat, starende in de vlammen, als het al te laat was om nog te werken en te vroeg om naar bed te gaan. Dan kon hij langen tijd achtereen die brieven bekijken en dat portret — 't waren maar drie of vier brieven, en in een daarvan lagen een paar verdroogde, geel geworden bloemen. 't Waren niet eens minnebrieven — och neen, zoo ver had hij 't in zijn leven nooit gebracht — de eene bevatte een invitatie van Marie, namens haar ouders, om te komen dineeren ; de tweede was een dankbetuiging voor een boek dat ze van hem geleend had .... maar de derde bevatte zijn geheele geschiedenis. Niemand wist die geschiedenis, niemand viel hij ooit er mee lastig, en niemand had ooit zelfs geraden of vermoed dat hij er een had. Ze bestond nu nog maar als hij een enkele maal alleen was met die verwelkte bloemen en met die brieven — en dan voelde hij soms wel even iets als pijn .... Maar dat gebeurde heel zelden. 't Was nu immers al zeven jaar geleden, de tijd had het uitgewischt, het evenwicht was teruggekomen.

Ja — zeven jaar was 't nu al geleden, die dag, toen ze samen in de duinen zaten, en hij haar gevraagd had of ze zijn vrouw wilde worden. Die dag was zoo zonnig en zoo helder geweest, juist als vandaag, en hij had de vaste overtuiging gevoeld, dat toen zijn geluk moest komen. Maar het was niet gekomen ; zij had het vernield, omdat ze niet zoo hield van hem als hij van haar. En toen hij thuis was, dien avond, kwam haar brief, de brief die zijn geschiedenis inhield, en waarin ze gezegd had, dat ze toch goei vrienden moesten blijven, dat het haar speet hem zooveel verdriet te doen, maar dat ze heusch niet anders kòn.

Hij had haar niet teruggezien na dien dag, en twee jaar daarna schreef Henri Hellouw, met wien hij als jongen samen op het gymnasium was geweest : „Wensch me geluk, kerel, ik ben geëngageerd ! Ze is het liefste meisje op de heele wereld en ze heet Marie Oudenberg. Wanneer hooren we nu eens van jou hartszaken? Heb je nog geen plannen ?"

Herman had zijn vriend een kort briefje geschreven, trachtend hartelijk te zijn, en aan Marie een kaartje gezonden.

Daarmee was het verleden afgesloten.

Totdat vandaag opeens die brief van Hellouw kwam. Ze zaten op Scheveningen, en hij moest ze eens opzoeken ; ze hadden elkaar in vijf jaar bijna niet gezien.

Was Henri nu al vijf jaar getrouwd ? Wat vloog die tijd toch ; 't was bijna ongelooflijk. En toch was het zoo, en ze hadden al kinderen, twee jongens, waarvan Henri schreef : „je zult schik hebben in die twee kleine kleuters van me !"

Twee kinderen ! Wanneer ze nu eens mijn vrouw geworden was, dacht Herman, en die kinderen waren van mij, en ze zaten op mijn knie en zeiden vader tegen me .... Hoe wonderlijk, dat Henri nu juist met haar had moeten trouwen .... hoe en waar had hij haar leeren kennen in die twee jaar ? Zou ze wezenlijk van hem houden, zou hij goed voor haar zijn, zou ze zich heelemaal gelukkig voelen ? 't Leek hem bijna alsof dat onmogelijk was, alsof hijzelf alleen haar volkomen gelukkig had kunnen maken. Ze was zoo teer en ze had zoo'n fijngevoelige ziel — hoe kon nu iemand als Henri haar bevredigen ? Hoe wonderlijk konden die vrouwen toch soms haar keus doen .... Henri was een beste, brave kerel, maar een verstandsmensch, iemand met een practischen geest en weinig fantasie .... wat had Marie toch in hem gezien ? Die vierkante, gezonde, nuchtere Hellouw — en daar tegenover dat droomstertje !

Herman trachtte zich hun samenleven voor te stellen. Hij zag Marie's blonde hoofd gebogen over haar werk, ijverig in de weer als een gewichtig jong huismoedertje ; de twee kleine krullebollen — wat zouden ze op hun moeder lijken ! — speelden op den grond. Dan kwam Henri binnen, dankbaar dat zijn bezigheden achter den rug waren ; de twee bengels renden op hem af en hingen aan zijn jas en zijn armen ; hij schudde ze lachend van zich en ging naar Marie toe, die hem halverwege tegemoet kwam. Dan sloeg hij den arm om haar hals en gaf haar een zoen ....

Bah — hij zoende haar ! Herman voelde nu bijna haat tegen hem. Hij kon het niet hebben dat Marie door hem gezoend werd. Dat had hijzelf niet eens gedaan — en hij had haar toch zoo liefgehad !

Het was bij tweeën, en tijd voor het kantoor. Hij zou even aan Hellouw den trein telegrafeeren waarmee hij kwam. Want hij had besloten te gaan. Hij wist, dat 't heel, heel pijnlijk voor hem zijn zou, dat hij zichzelf met geweld in evenwicht zou moeten houden — maar er was ook een smartelijk genot in, iets als wilde hij zich onderwerpen aan een vuurproef.

En hij telegrafeerde :

„Ik kom morgen 11 uur."

II.

Henri was hem van den trein komen halen ; ze waren naar de Boschbrug gewandeld en de stoomtram had hen naar hun bestemming gebracht. Herman was heel stil geweest onderweg ; het was hem zoo vreemd, als leefde hij in een droom, die hem al 't oude, langgeledene weer terugbracht ... En toen hij de duinen zag, leek 't hem een oogenblik alsof hij zeven jaren teruggegaan was, en telkens het lichtblauwe kleed verschijnen zou tusschen helm en dennengroen.. Hij hield zich tegenover Henri heel kalm, en gelukkig was deze zeer spraakzaam en bijna voortdurend alleen aan 't woord.

„Dat vind ik braaf van je, ons eens te komen opzoeken. En hoe gaat 't je nu wel, ouwe jongen ? Druk, veel zaken ? Nu, dat doet me plezier. Ja, zonder werken komen we er niet. Je zult eens zien hoe aardig we geïnstalleerd zijn daar bij de Witte Brug — wel wat klein, maar keurig, hoor, keurig ! En nu zal je dan eindelijk eens met mijn vrouw kennis maken... nu, 't werd tijd ! Maar jullie kennen elkaar eigenlijk al, hoor ik .... is 't niet zoo ? Ja, ja, Marie vertelde me van morgen zoo iets daarvan. Die ondeugd, dat ze me nog nooit wat gezegd had van die quaestie ! Ja, kerel, dat zijn van die souvenirs de jeunesse.... Och, die hebben we allemaal. Hoe lang is dat nu geleden — laat eens zien ..... Zeven jaar ? Juist ...." Herman zuchtte en sprak bij zichzelf : „Zeven jaar ! Ja,— zeven jaar heb ik ermee rondgeloopen !"

„Juist ...." ging Hellouw voort. „Nu, toen was je drieen-twintig — zoo'n kalverliefdetje, hè ? Maar ze moest niets van je hebben, zeg, hahaha !" — dit alsof hij een onbetaalbare aardigheid had gezegd — „nou, 't zal wel zoo diep niet bij je gezeten hebben, hè .... die dingen zijn periodiek terugkomende ziektes, net als influenza !"

„Neen, zoo diep zat 't niet ...." antwoordde Herman, en hij glimlachte, werktuiglijk. Hij wist zelf niet eens dat hij dit antwoordde ; hij luisterde nauwelijks.

„Hoe leuk, dat ik nu juist met een ouwe vlam van jou trouwen moest .... zou jullie mekaar nog herkennen ?"

Of hij haar nog herkennen zou ! Hij zou haar nog kunnen uitteekenen. Maar hij antwoordde niet en dacht aan een lief gezichtje en mooie blonde haren.

De stoomtram stopte.

„We zijn er," zei Henri, en ze stapten af. „Nog maar een pas of twintig. Laat ik je even den weg wijzen."

Hij deed de deur met den sleutel open en schoof Herman de gang in. Nog een deur open — en hij stond tegenover Marie. Het hart klopte hem in de keel.

Was dit .... was dit Marie ? ! Waarachtig : Henri had nog zoo iets geks niet verondersteld, toen hij vroeg of ze elkaar dadelijk weer zouden herkennen. Een oogenblik meende hij dat heel iemand anders tegenover hem stond. Maar ook slechts een oogenblik. Toen stak ze de hand uit, en zei : „Dag Herman, hoe gaat 't ?"

„Dag .... Marie," antwoordde hij. Bijna had hij Ria gezegd, zooals vroeger. Doch ook alleen maar om de herinnering. Want hoe was ze veranderd !

Ze was dik geworden, haar toilet was nonchalant en haar handen zagen eruit alsof ze veel werkte. Het gevoel van haat tegen Henri kwam weer in hem boven. Natuurlijk, ze had moeten sjouwen en sloven, kleeren naaien voor de kinderen, de wasch doen, eten koken .... Als ze zijn vrouw geweest was — hoe zou hij alles gedaan hebben om haar te laten

DE OVERSTROOMINGEN IN DE OMGEVING VAN MEPPEL.

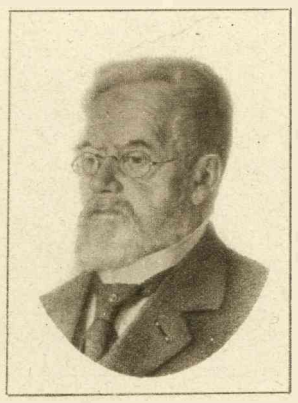
Door middel van planken en klei, wordt het water uit de huizen geweerd. *(V.F.B).*

DE OVERSTROOMINGEN IN DE OMGEVING VAN MEPPEL.

Met behulp van planken wordt de verbinding tusschen twee wegen tot stand gebracht. *(V.F.B.)*

J. MINKMAN. † A. J. NIJLAND. †

Te Arnhem is in den ouderdom van 63 jaar overleden de heer J. MINKMAN, sinds 1897 directeur-administrateur van de „Nieuwe Arnhemsche Courant." — Te Utrecht, alwaar hij jarenlang een zeer bekende eigen school gehad heeft, is overleden de heer A. J. NIJLAND. Later was hij districtsschoolopziener.